

**ДАНО
В АДА
ДА СЕРВИРАТ БИРА**

Такър Макс

**ДАНО
В АДА
ДА СЕРВИРАТ БИРА**

Такър Макс

Екслибрис

Дано в ада да сервират бира

© Такър Макс

I Hope They Serve Beer in Hell

Copyright © 2006, 2009 Tucker Max

Citadel Press Books

Снимка на корицата: Такър Макс

Дизайн на корицата: Ерин Тайлър

Български дизайн:

Превод: Инсайд Джоб

Всички права запазени. Репродуцирането на книгата, независимо от формата и начина, не е разрешено без предварително писмено съгласие от издателя с изключение на кратки цитати, използвани в ревюта.

ISBN 978-954-8208-61-1

Екслибрис 2010

Съдържание

Благодарности	7
Бележка на автора	11

РАЗКАЗИТЕ НА ТАКЪР МАКС

Прочутата история с панталоните и суши бара	13
Вечерта, когато за малко щяхме да загинем	20
Лудории със свирки	34
Всеки има такъв приятел	41
Такър чука дебелана: следва веселба	65
Провалът на благотворителния търг на Такър Макс	75
Страхотна ваканция	92
Такър отива във Вегас	97
Конец за зъби	116
Уикенд във Фоксфийлд	119
Пътуване до Остин	131
Моето пътуване до Кий Уест	178
Момиче прекарва Такър със собствените му номера	182
Такър опитва заден секс; не следва веселба	190
Малко ще те заболи	198
Уикенд в Университета на Тенеси	204
Кой се напика?	218
Такър отива на хокеен мач	222
Историята с поничките и абсента	230
Най-разстройващият разговор на всички времена	244

Тя не може да се примири с отказ	256
Такър Макс си пука апендикса	261
Секс истории	274
Такър има момент на размисъл; свършва зле	288
Историята с повръщането и кучето	300
Мидланд, щат Тексас	308
Най-лошият разказ на Такър на всички времена	325
Историята със Снуп	339
Такър отива на 3-минутни срещи; следва веселба	346

ПРИЛОЖЕНИЯ

Приложение 1: Системата на Такър Макс за оценка на жените	352
Приложение 2: Степени на напиване по скалата на Такър Макс	355

Благодарности

На Бъни – Каквито и проблеми да сме имали, никой не е стоял по-твърдо зад гърба ми. Нито родителите ми, нито приятелите, нито дори кучетата ми. Тя е много специален човек. (Между другото, тя е и прекрасен писател и ви препоръчвам да посетите сайта ѝ: thebunnyblog.com. Но първо свършете моята книга.)

ПУДЖ – Аз съм горд и сложно устроен човек и поради това трябва да се изправам пред повечето си проблеми сам. Но понякога дори аз имам нужда да се обърна към някого и ПУДЖ беше до мен, когато имах нужда от друг човек, за да изляза от двете най-ниски точки в живота си. Такива приятели са повече от рядкост; те са безценни в най-истинския смисъл на думата.

Нилс Паркър (известен още като Пиянозавъррекс) – бих го нарекъл Робин, когато се е налагало да играя ролята на Батман, но така бих подценил приноса му. Робин е заменим; Нилс не е .

Доника Милър – Трудно е да обясня защо Доника беше толкова важна в развитието ми като писател. Тя е човек, който наистина разбира нещата, но рядко се поддава на чара на моите глупости. Тя забелязва несъщественото, което пречи да видиш истинските проблеми, установява проблемите, които не забелязвам и прави нещо повече от това да добавя стойност – критиките ѝ превръщат доброто писане в прекрасно писане.

Приятелите ми от факултета по право заслужават отделна благодарност, не само защото трябваше да понасят повече лайна от мен от всеки друг, но и защото почти половината от тези разкази нямаше да съществуват без тяхното участие в главните роли: ПУДЖ (споменавам го два пъти), СлингБлейд, Хейт, Кредит, ДжоДжо, ГолдънБой, Ел Бинджеросо, ДжонБенет и Каролин

(съквартирантът ми от първи курс). Тези хора наистина ме направиха човека, който съм днес.

Ето и хората, които винаги са ми помагали, които са спасявали задника ми в няколко ситуации и са допринесли по други осеаеми начини за тази книга: Лук Хаделбъргър (без когото сайтът ми вероятно изобщо нямаше да работи), Макс Уонг (моята учителка в развлекателния бизнес; плюс това тя е страхотен критик), Ди-Рок (който ме е измъкнал от много битки и винаги ме защитава, когато имам нужда), Братовчеда (мой вариант на младини), Диклес ВонбофинШийп Бедуетър, Търд (който винаги ми осигурява безплатна ваканция), Джуниър, Скипон, Шартс, Форд, Елиът Троун, Джош Сал, Зак Албарон (най-откачения човек, когото познавам), Лора, Кристин (чиито коментари бяха златни), и всичките ми други приятели от „истинския живот“.

Трябва да благодаря на моя агент и моя редактор. Моят агент Бърд Ливъл не само повярва в мен от първия ден, но и се бори за мен, когато никой друг не искаше. Вероятно съм прекалено повреден, за да се оженя или дори да имам сериозна дългосрочна връзка с жена, но не мога да си представя да живея без Бърд. Що се отнася до редактора ми Джеръми Руби-Строс, не се отказвам от всички рецензии и похвали, каквито и да са те, за тази книга, но и той заслужава една част. Той не само разбра визията ми за книгата, но и наистина влезе в какви ли не тъпи бюрократични битки, за да я съхрани. Без тези двамата, щях да продължа да си пиша само в интернет.

За всички, които съм забравил, а трябва да са тук: аз съм лош човек и ви се извинявам, но ако ме познавате достатъчно добре, за да влезете в списъка с благодарностите, това вече ви е известно.

(Искам да кажа едно благодаря и на модераторите от борда със съобщения „Такър Макс“. Това е особено място, но те вършат страхотна работа, за да го направят забавно (и за да ми осигурят в този процес достатъчно пари, за да завърша тази книга на мира, без да се тревожа как да си плащам сметките): Джоузеф „ДжоиХъсъл“ Хансън, Джон Тандо, Бен Хансън, Ерин Олиъри, Джес Алън, Брайън Стиглиц, Майк Гил, ЕншънтМеринър,

Бузи, СойлътГрийн, Си Джей*, Дарк Хелмит, ДайътКоукхед, Фоксфайър, Уаху, КимЧи, медсайънтист, Слепибърд, СкуикиКлийн и УилиДюър).

Искам специално да благодаря за редактираното и разширено издание на Барт Фър и Дорит Якобсън. Те свършиха изумителна работа при редактирането на ръкописа ми.

Бележка на автора

Истинското ми име е Такър Макс. Имената на всички герои са псевдоними, с изключение на случаите, когато използвам пълно име.

Събитията, описани в тези разкази, са съвсем истински. Някои дати, особености и места са променени, за да се предпазя от криминално преследване или гражданска отговорност.

Надявам се, че четенето на тази книга ще ви достави толкова удоволствие, колкото ми доставиха истинските изживявания.

Прочутата история с панталоните и суши бара

Случило се – юли 2001

Написано – юли 2001

Преди си мислех, че „Ред Бул“ е най-разрушителното изобретение през последните 50 години. Моя грешка. Титлата на „Ред Бул“ беше отнета от преносимия алкохолен дрегер. Същото устройство, което ченгетата използват от 10 години, за да правят проби за алкохол на място, сега е достъпно за широката публика. То е с формата и размерите на малък мобилен телефон с прозрачна кръгла тръба, която стърчи от горната му част, почти като антена. Духаш в тръбата и след няколко секунди уредът отчита съдържанието на алкохол в кръвта (САК). Макар и да не са толкова точни, колкото кръвната проба, те са точни в границите на 0.01, което за моите цели е доста добре.

Живеех в Бока Рейтън, във Флорида, когато си купих един такъв дрегер, за да го нося с мен в събота вечер. Ето какво се случи:

9:00 вечерта: Пристигам в ресторанта. Резервацията ни е за 9 вечерта, но аз съм първи от групата. Ресторантът е претъпкан с онзи тип отвратителни хора, от които във Флорида гъмжи. Вече изпаднал в депресия, си поръчвам водка и клубна сода.

9:08 вечерта: Другите ги няма. Поръчвам си още една водка и сода. Чудя се дали да не си премеря САК-а, но се съмнявам, че до този момент изобщо ще отчете нещо.

9:10 вечерта: Две 30+ -годишни еврейки от лявата ми страна непрекъснато ме оглеждат. И двете са с фалшиви гърди. Едната има изключително големи фалшиви гърди. Изглеждат примамливо под блузата ѝ. Жената не е особено привлекателна. Започвам да пия по-бързо.

9:15: Другите още ги няма. Поръчвам трета водка със сода. Докато я чакам, пробвам преносимия си дрегер. Духам и показва 0.02. Това е най-великото изобретение на света. Леко мотан съм. Показвам дрегера на еврейката с фалшивите гърди до мен. Започваме разговор.

9:16: И двете имат подчертан акцент от Лонг Айлънд. Викам бармана и сменям поръчката си – двойна водка с лед и малко сода.

9:23: Четирима души на бара вече са пробвали моя дрегер, включително двете жени с фалшивите гърди. Всеки иска да си знае САК-а. Аз съм в центъра на вниманието. Щастлив съм.

9:25: Първият от моята група пристига. Показвам му дрегера. Той е впечатлен. Черпи всички. Жените с фалшивите гърди ни съобщават на висок глас, че и те искат пиене. Приятелят ми им купува пиене. Поръчвам си двойна водка с лед. Без сода.

9:29: Пак духам – сега е 0.04. Пия от половин час и съм на четвъртото питие. Колелцата на интелекта ми се поразмърдват през вече оформящата се мъгла от водката... четири питиета... 0.04... това сигурно означава, че всяко питие прибавя само 0.01 към моя САК. Започвам да си мисля, че мога да пия много. Казвам на едната от жените с фалшивите гърди, че е много интересна.

9:38: Вече шестима от 8-членната ни компания са пристигнали. Лъжем сервитьорките, че всички сме тук и те настаняват непълната ни компания на масата. Всички говорят за моя дрегер. Прощавам им, че са толкова тъпи. Мисля си, че в крайна сметка вечерта може да мине добре.

9:40: Пак духам – 0.05. Това ме озадачава. Не съм си поръчвал друго питие, откакто духнах на 0.04. Имам неясен спомен за нещо, научено много отдавна в реанимацията – скоростта на абсорбиране на алкохола е постоянна и не зависи от скоростта на пиене. Споменът бързо избледнява, когато две страхотни момичета от съседната маса ме питат за моя преносим дрегер.

9:42: Страхотно момиче №2 започва да ме сваля. Разказва ми някаква история как веднъж я спрели за шофиране под въздействието на алкохол, трябвало да духа в нещо подобно и

ченгето я пуснало. Разказва ми как винаги е искала да стане ченге, но не успяла да вземе приемния изпит за полицейската академия, въпреки че се явявала два пъти. Казвам ѝ, че сигурно е прекалено интелигентна. Тя престава да ми обръща внимание. Страхотно момиче №2 очевидно е достатъчно интелигентно, за да улови зле прикрития ми сарказъм.

10:04: Интересът към преносимия дрегер спада. На масата минават към други теми. Вече не съм в центъра на вниманието. Не съм доволен от компанията. Ако прожекторът не свети директно върху мен, се чувствам вътрешно незначителен.

10:06: Хората на моята маса започват да говорят за енергийното лечение. Вниманието на всички е приковано от едно момиче, което е изкарало такъв курс. Казвам им, че енергийното лечение е крайно субективна псевдонаука без никаква стойност. Според тях енергийното лечение е истинска наука, защото преподавателят от курса на момичето е завършил Харвард. Едно момче я нарича „легитимна, доказуема наука“, като рисува кавичките във въздуха с пръсти. Казвам им, че всички те (като имитирам неговите въздушни кавички) са „легитимни, доказуеми идиоти“, щом като вярват в такива пълни глупости като енергийното лечение. Две момичета казват, че имам ограничено мислене. Отговарям им, че щом тяхното е толкова неограничено, мозъците им сигурно са протекли навън. Всички ме гледат свирепо. Мразя всички на масата.

10:08 вечерта: Напълно съм изключил от безсмисления им разговор. Наливам се с чиста водка толкова бързо, колкото келнерът – евтина имитация на Итан Хок – смогва да ми донесе следващата. Духам в дрегера на всеки три минути и наблюдавам как САК-ът ми бавно пълзи нагоре.

10:10: 0.07.

10:17: 0.08. По закон вече нямам право да карам кола в щата Флорида. Съобщавам този факт, без да се обръщам към конкретно лице.

10:26: 0.09.

10:27: Решавам да видя доколко мога да се напия и все пак да

продължа да функционирам. Знам, че при САК от 0.35 повечето хора умират. Мисля си, че 0.20 е добра цел.

10:28: Ставам, без да кажа нито дума на седемте софисти на масата и се връщам на бара. Не оставям пари за сметката си.

10:29: Жените с фалшивите гърди все още са на бара. Искат да пият. Разстроен от това, че съм на само 0.09 след цял час и половина агресивно пиене, решавам да ги почерпя. Оставям ги да си изберат какво ще пият при изричното условие, че не може да е уиски, не може да мирише на уиски и дори не може да прилича на уиски (веднъж ме вкараха в реанимацията, след като бях пил уиски, но не им казвам това).

10:30: Питиетата пристигат. Текила. Ако се съди по сметката, много хубава текила. С мек вкус. Поръчваме по още една.

11:14: Духам и получавам 0.15. Близко съм до победата. От целта ме делят само 0.05. Изпълнен съм с гордост. Показвам на всички моите 0.15. Компанията на бара е впечатлена. Аз съм техният идол. Някой ми купува питие.

11:28: Стомахът ми стърже. Сецам се, че изобщо не съм дочакал да сервират вечерята на масата. Тъй като не искам нито да се върна на моята маса, нито да ям на бара, пресичам улицата и отивам в един ресторант за суши.

11:29: В ресторанта за суши има някакво парти, където всички са по бельо. Половината са по пижами или с някакъв друг вид нощници. Всички тук са толкова противни, колкото и в предишното заведение, само дето са по гащи.

11:30: Объркан съм. Яде ми се само суши. Стоя на вратата, смаян от движещата се маса полуголи тела. Едно донякъде привлекателно момиче, което изглежда работи в ресторанта, иска да си сложа нощница. Казвам му, че не си нося. Не искам друго освен суши. То ми казва, че трябва поне да си събуя панталоните. Питам дали ако ги събуя, ще ми сервират суши. Тя казва „да“. Събувам панталоните.

11:30: Свалям ципа и спирам по средата – чудя се с какво бельо съм, ако изобщо имам такова. Дали да не си остана с панталони?

После осъзнавам, че да получа бързо храна е по-важно от достойнството ми.

11:32: Събувам панталоните. Виждам, че съм с боксерки „Гап“ на розово райе. Прекалено са ми тесни. Намествам пакета. През това време хората ме гледат.

11:33: Показвам моя дрегер на един тип на суши бара. Той е впечатлен. Показва го на всички. Около мен започват да се трупат хора. Отново съм звезда.

11:41: Духам и отчитам 0.17. Съобщавам на всички каква е целта ми. Някой ми поръчва питие.

11:42 вечерта: Изпивам го на един дъх. Вкусът ми е познат и питието ме затопля. Питам какво е. „Коняк и ализе“. Има Бог и той ме мрази.

11:47: Сушито пристига. Поливам го със соев сос и се тъпча със суши.

11:49: Яденето свършва. Никой не обръща внимание на маниерите ми на хранене, тъй като всички са се натрупали около дрегера и чакат ред да проверят колко им е САК-ът.

12:18: Духам и изкарвам 0.20. АЗ СЪМ БОГ. Суши барът избухва в аплодисменти. Мъжете ми ръкопляскат. Жените ме желаят. Всеки иска да си поговори с мен. Прощавам им недостатъците, щом като всички ми обръщат внимание.

12:31: Губя статуса си на божество. Някой друг постига 0.22. Това е предизвикателство към мъжествеността ми. Поръчвам си дълбочинна бомба с една чаша Бакарди 151. И една бира за отгоре. Тълпата изпада в страхопочитание.

12:33: Завършвам дълбочинната бомба и бирата. Дрънкам разни глупости на конкурента си: „Кой командва сега в този бар, кучко такава!“ Тълпата полудява. Отново си връщам преднината. Аз съм Максимус. Аз печеля тълпата. Аз рулирам в този суши бар.

12:36: Оглеждам по-добре съперника си. Той е висок, широкоплещест и много мускулест. Естественото изражение на лицето му не е лъчезарно. Наблюдава ме мълчаливо,

После си поръчва питие, изпива го на един дъх без забележим ефект и ми се усмихва. Иде ми на ум, че да му дрънкам такива глупости не беше добра идея. В същия момент осъзнавам, че стомахът ми е много сърдит. Не му обръщам внимание. Все още имам публика, която изпитва нужда да ме обожава.

12:54: Надувам до 0.22. Получавам само няколко вяли подвиквания. Всички чакат да духне съперникът ми.

12:56: Надува до 0.24. Усмихва ми се снизходително. Поръчвам още две питиета.

12:59: Изпивам първото. Много не ми понася. Решавам да спра да пия за малко. Тълпата не е впечатлена.

1:10: Реалността ме настига. Ще повръщам. МНОГО. Мъча се да се измъкна дискретно навън.

1:11: Спринтирам към вратата и по пътя блъскам едно момиче.

1:11: Спъвам се в някакъв храст, падам върху него и започвам да повръщам. От устата. И от носа. Не е приятно.

1:14: Не мога да разбера защо толкова много ме болят краката. Поглеждам надолу към тях между два пристъпа. Без панталони съм. В краката ми са се забили тръни и клонки.

1:18: Повръщането свършва. Сега се мъча да спра кръвотечението. Някой светва с ярко фенерче в очите ми. Не ми е приятно. Казвам на собственика: „Махни това тъпо фенерче от лицето им“. Собственикът на фенерчето се представя за служител на реда. Извинявам се на служителя на реда и го питам какъв е проблемът. Следва дълга пауза. Светлината е все още в очите ми. „Синко, къде са ти панталоните?“ Спомням си предишни срещи със служителите на реда, съзнавам, че няма кой да плати гаранцията, за да ме извади от пандиза и събирам всяка капка адреналин в тялото си, за да изтрезнея. Извинявам се пак и обяснявам на блюстителя на реда, че панталоните ми са в ресторанта, който е на по-малко от 15-на метра и съм излязъл единствено да споделя сушито си с този храст. Той не се засмива. Още една дълга пауза.

„Няма да карате кола тази вечер, нали?“

„О, НЕ, НЕ, НЕ... не, господин полицай, аз дори нямам валидна шофьорска книжка.“

1:20: Казва ми да се върна в ресторанта, да си обуя панталоните и да повикам такси.

1:21: Връщам се в суши ресторанта. Няколко души ме гледат особено. Хвърлям поглед надолу и после прибирам частично изложения си пакет в боксерките. Не знам какво да направя за разкъравените си крака. Оглеждам се за панталоните.

1:24: Не мога да ги намеря. Забелязвам обаче дрегера точно пред мен. Надувам. 0.23. Някой ми съобщава, че съперникът ми токущо е постигнал 0.26. Добавят и че все още не е повърнал. Казвам им да ме „целунат по тъпия гъз“. Последният ми ясен спомен.

8:15 сутринта: Събуждам се. Не знам къде съм. Много ми е горещо. Ужасно се потя. Мирише на разлагаща се плът.

8:16 сутринта: Намирам се в колата си. Със затворени прозорци. Слънцето грее право върху мен. В колата е поне 50 градуса. Отварям вратата и се мъча да изляза, но вместо това падам на тротоара. Драскотините, които покриват краката ми, се разкъравяват при всяко движение. Пенисът ми пада от розовите ми боксерки „Гап“ и се приземява, заедно с останалата част от мен, в една мръсна локва на асфалта.

8:19 сутринта: Смрадливата застояла вода най-после ме докарва в пълно съзнание. Не мога да си намеря панталоните. Нито мобилния телефон. Нито портфейла. Но дрегерът е до мен. Духам. 0.09. Все още нямам право да шофирам в щата Флорида.

8:22 сутринта: Все едно, прибирам се вкъщи с колата. Нека ви го кажа съвсем ясно за онази вечер: тя е сред моите пет най-пиянски вечери на всички времена. Бях тотално отрязан. Повръщах много пъти, част от тях през носа. ГОСПОДИ, ДА СЕ СЪБУДЯ и да духна само 0.09. Пълен абсурд. Това устройство е ужасно. Истински дявол, дегизиран като транзистор. Моят съвет към вас: избягвайте го на всяка цена.